

του και πέφτανε μέσα σὰ στραβές ή σταρίθρες! Και τὸ χαιρότανε ὁ Στρατῆς. "Ἐτσι τὸ παιδί δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μπλέξη. Τίς μαθαίνει τίς γυναῖκες, τίς μπουχτίζει. "Ἄ-μέ τί; Σάν και λόγου του πού σὰ βρέθηκε μιὰ νάν τοῦ πῆ πὼς τὸν ἀγαπᾶ ἔγινε και γυναῖκα του;

"Ἄχαρα νειᾶτα, ἄχαρα τὰ νειᾶτα τοῦ ἔρμου τοῦ Στρα-τῆ. "Ἐτσι περάσανε. Τὴν διψοῦσε τὴν ἀγάπη ἀπὸ μικρὸ παιδί, μὰ δὲν τὴ γνώρισε, δὲν τὴ γεύτηκε. Μὲς στὰ βᾶσα-να μεγαλωμένος, μὲς στὶς πίκρες, εἶχε ἀπλωθῆ μιὰ δειλία μέσα του, μιὰ δυσπιστία στὸν ἑαυτὸ του, μιὰ τρομάρα νὰ ἐξωτερικέψη τίς σκέψεις του και τοὺς πόθους του. "Ἡ πρῶ-τες του ή ἀγάπες ἄτυχες. "Ἀκόμα κ' ή παιδιάστικες του. Τί νάν τίς θυμηθῆ; Σάν γύριζε τὸ νοῦ του στὰ περασμένα, ἔτρεμε σύγκορμος. Φοβότανε μήπως και ζωντανέψουε και τᾶδιωχνε ἀπὸ τὴ θύμησί του. Νειᾶτα ἦταν αὐτὰ ή κόλασι;

Και τώρα νὰ, εὔρισκε νειᾶτα χαρούμενα στὸ χινοπόρια-σμά του, τὰ νειᾶτα τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ Γιάννη, και ζοῦσε, νὰ πῆς, δεῦτερη ζωὴ κι' ὅσο κι' ἂν ἦτανε ζωὴ ἀπὸ δεῦτερο χέρι, ἦταν πάντα πιὸ ζωντανή, πιὸ γελαζοῦμενη ἀπὸ τὴν πρώτη του, τὴν ἄχαρη και τὴ σκουντούφλα ζωὴ του.

— "Ἐ, μωρὲ Γιάννη, νειᾶτα πού τὰ χαιρόμαστε! τοῦλεγε συχνὰ τονίζοντας αὐτὸ τὸ χαιρόμαστε μὲ μιὰ γλύκα και μὲ μιὰ περηφάνεια σάν νάν τὰ χαιρότανε ἀληθινὰ κι' ὁ ἴδιος τὰ νειᾶτα τοῦ παιδιοῦ του, τίς τρέλλες του και τίς ἀγάπες του.

"Ἐτσι κυλοῦσε ὁ καιρὸς, χαρούμενος, γελαστός, γλεν-τζέδικος. Μὰ νὰ, και τὸ συγνεφάκι πού δὲ λείπει ἀπὸ καμ-μιὰ χαρά! "Ὁ Στρατῆς ἀγάπησε, ή τοῦλάχιστο νόμισε πὼς ἀγάπησε. "Ἐτσι θὰ περνᾶνε τὰ νειᾶτα μας; Δίχως ἀγά-πες; "Ἀντικρὺ σπῆτι του καθότανε μιὰ νόστιμη ξανθούλα, ή Ρηγιώ. "Ὁ Στρατῆς σὰ νὰ παρατήρησε κάποιον — πὼς νάν τὸ ποῦμε: — κάποιον, μαθές, ξεχω-ριστὸ φέροισμο τῆς Ρηγιῶς σὲ δαύ-τονε. Τονὲ γλυκοκυτόταζε, τοῦ χα-μογελοῦσε, κάποτε και πότε τοῦ ἀνοίγε και κουβεντούλα, ἀδιάφο-ρη μὰ πάντα γλυκεῖα σάν τὸν πε-τύχαινε στὸ μπαλκόνι του. Μωρὲ τὸ ἱδιαλοκόριτσο. Τιμπάει, λοι-πὸν, τιμπάει; Και τῶχε κρυφὴ χαρά του ὁ Στρατῆς! Μὰ τιμου-διὰ στὸ Γιάννη! Τί; "Ἐτσι μονο-μιᾶς χαρτί και καλαμάρι, πρὶν πάρουμε κανένα ραβασάκι και κανένα φιλάκι ἀπὸ τὸ κορίτσι; "Ἄν τὰ μπιστευτοῦμε τὰ γλυκο-κουττάγματα και τὰμφίβολα γελά-κια στὸν Γιάννη θὰ σπάση στὰ γέ-λια, θὰ μᾶς κοροϊδέψη ὁ μπερ-μπάντης. "Ἄς προχωρήσουμε λίγο και ἀκούει τὴν καμπάνα ὕστερα ὁ φίλος, μιὰ και καλή!

Και καρτεροῦσε ὁ Στρατῆς, ὄχι ὅμως και πολὺ, γιατί δὲν ἄργησε νάρθῆ και ή κρίσιμη ή ὥρα. "Ἐνα ἀπομεσήμε-ρο χειμωνιάτικο, μὰ μὲ λιακάδα ἀνοιξιάτικη, νὰ πῆς, χα-ρὰ Θεοῦ, ή Ρηγιώ εἶχε ἀνεβῆ πάνω στὴν ταρατάου της. "Ὁ Στρατῆς καθότανε στὴ σάλα, μὰ ὄχι στὸ μπαλκόνι ή στὸ παράθυρο. Καθότανε μέσα ξαπλωμένος στὸν καναπέ του και καπνίζοντας. Τὴ Ρηγιώ τὴν καμάρωνε ἔτσι, στὰ κρυ-φά, νὰ ποῦμε, κι' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή λογάριζε νὰ βγῆ στὸ μπαλκόνι και ν' ἀνοίξη κουβεντούλα μαζί της. "ὦ, διάολε! Τί ἔχει ή Ρηγιώ; Νὰ, κυττάζει κατὰ τὸ σπῆτι και χαμογελάει, κάνει νοήματα, σὰ νὰ μιλάη μὲ κάποιον. Μὲ ποιόν; Οὐφ! Κάτι τρέχει! "Ἄς δοῦμε! Κατεβαίνει κάτου ὁ Στρατῆς, μπαίνει στὴν τραπεζαρία και βλέπει...

— Μὴν προχωρεῖς, πατέρα, και μοῦ κάνεις χαλάστρα!... Στάσου νὰ μὴ σὲ ἰδῆ!

— Μπρὲ, μὲ τὴ Ρηγιώ;

— Ναι!... Μὲ τὴ Ρηγιώ!... Μοῦχει ριχτῆ στὰ γιομάτα τώρα και κανένα μῆνα...

— Ὡστε;...

— Τί τρέχει;

Ὁ Στρατῆς ἀποσβολώθηκε.

— "Ἐμπα μέσα, Γιάννη μου, ἔλα δῶ, παιδί μου!...

— Τί τρέχει, πατέρα;

— "Ὁχι μὲ τὴ Ρηγιώ, νὰ μοῦ ζήσης... Μὲ ὅποια ἄλλη θέ-λεις... "Ἄφησε τὴ Ρηγιώ!... "Ἐγὼ παιδί μου... Νὰ, ἐσύ, ἔ-χεις ζωὴ μπροστά σου, θὰ βρῆς ἄλλες, ὅσες θὲς θὰ βρῆς... Μὰ ἐγὼ... Νὰ, ἦρθαν ἔτσι τὰ πράματα και συμπάθησα τὸ κορίτσι...

— Σὲ καλὸ σου, πατέρα... Και δὲν μοῦ τῶλεγες; "Ἐγὼ ἀποτραβιέμαι και τωραδὰ... Δὲν τὴ γουστάρω και τόσο,

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τι ἀπαντοῦν ή δεσποινίδες)

"Ἡ δις Ρ. Κ. Κ. (Ἀμαρούσιον), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύ-ζυγον ἕνα νέον ἀφωσιωμένον στὴν σύζυγόν του, καλὸν οί-κουγενειάρχη, ὁ ὁποῖος ν' ἀγαπᾶ τὴν γυναῖκα του και νὰ φροντίζει, σάν καλὸς νοικοκύρης, γιὰ τὸ σπῆτι του.

"Ἡ δις «ΤΕΝΙΑ Κ. Α.» θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγο τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀγαπᾶ χωρὶς νὰ τὴν ζηλεύη και πού θὰ τὴν ἐκτιμᾶ ὅπως και αὐτὴ θὰ τὸν σέβεται. Θέλει ἀ-κόμα νὰ ἔχη καλὴ κοινωνικὴ θέσι, ἀδιαφορεῖ δὲ ἂν θὰ εἶνε πλούσιος ή ὄχι.

"Ἡ δις ΖΩΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ, (Καβάλλα), ἀπαιτεῖ νὰ συγκεντρώη ὁ μέλλων σύζυγός της τὰ ἑξῆς: "Ἀνάστημα μέτριο, νὰ εἶνε μελαχροινός, συμπαθητικὸς και πρὸ παντὸς νὰ ἔχη μάτια στὰ ὁποῖα νὰ καθρεφτίζεται ὅλη ή καλωσύ-νη τῆς ψυχῆς του. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως πού ζητεῖ εἶνε νὰ ὑπάρχη μεταξύ τους πραγματικὴ και εἰλικρινὴς ἀγάπη, ή ὁποῖα θὰ φέρνῃ πάντοτε τὴν ὁμόνοια και τὴν ἁρμονία στὴ ζωὴ τους.

"Ἡ δις Μ. Ρ., (Ἀηδόνια — Γρεβενῶν), μᾶς ἀπαντᾶ: «Λα-τρευτὸ μου «Μπουκέτο». Γιὰ νὰ εἶνε ἰδανικὸς ὁ σύζυγός μου θέλω πρῶτα-πρῶτα νὰ μὴν εἶνε πλούσιος, γιατί ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τὰ πλούτη ὀδηγοῦν στὴν ἀσωτία κα στὴν δι-σφθορά. Ἐπίσης δὲν τὸν θέλω πολὺ ὠραῖο, γιατί θὰ τὸν ζηλεύω. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶνε συμπαθητικὸς, ἀλλὰ πρὸ παν-τὸς νὰ ἔχη χαρακτήρα σοβαρὸ, εὐγενικὸ και τὸ κυριώτερο,

νὰ μὲ ἀγαπᾶ, νὰ μὲ ἀγαπᾶ πολὺ, νὰ μὲ λατρεύη ὅπως κι' ἐγὼ θὰ τὸν λατρεύω αἰώνια, μέχρι τοῦ τάφου μου...»

"Ἡ δις Α. Γ., (Πειραιεύς — Χα-τζηκυριάκειον), θεωρεῖ ὡς ἰδα-νικὸν σύζυγον τὸν νέον ἐκεῖνο τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃ και πού θ' ἀν-ταποκριθῆ στὴν ἀγάπη της. "Ἀδι-αφορεῖ ἂν θὰ εἶνε πλούσιος, διότι ἔχει τὴ γνώμη ὅτι μόνον ή ἀγάπη φέρνει ἀληθινὴ εὐτυχία στὸ ἀν-δρόγυνο.

"Ἡ δις Ν. ΣΤΑΦΥΛΑΡΑΚΗ, (Βατόλακκος — Κρήτης), μᾶς γρά-φει: «Μπουκέτο» μου. Ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ἐκεῖνος πού θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ καταλάβῃ πραγ-ματικά και πού θὰ ξέρῃ νὰ ἐκτι-μῆσῃ τὴν μεγάλη ἀγάπη πού θὰ

τοῦ ἔχω, ὅταν νοιώσω ὅτι και αὐτὸς μὲ ἀγαπᾶ εἰλικρινά. Τὸν θέλω ἐπίσης μορφωμένο κι' εὐγενικὸ και ἀδιαφορῶ ἂν εἶνε πλούσιος ή φτωχός».

"Ἡ δις ΑΛΕΞ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, (Ἀλεξανδρούπολις), μᾶς ἀπαντᾶ: «Μπουκέτο» μου. Πού θέλεις σήμερα νὰ βροῦμε τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, τὴ στιγμή πού ὁ γάμος κατήντησε ἐμ-πόριο; Μοῦ φαίνεται, λοιπὸν, πὼς ἐν ἑλλείψει χρήματος, ὅσες σκέψεις και ἂν κάνουμε γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, δὲν θὰ εἶνε παρὰ ὄνειρα...»

"Ἡ δις ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΘ. ΚΟΥΚ., (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει: «Ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἕνας ἄνδρας ὑγιής, ἔξυ-πνος, σοβαρός κι' ἐπιβλητικὸς. Τονίζω ἰδιαιτέρως τὴν λέξι «ἐπιβλητικὸς», διότι μόνον τότε μπορεῖ νὰ τὸν αἰσθαν-θῆ και νὰ τὸν σεβασθῆ ή γυναῖκα του, ὅποτε και θὰ ζήσῃ μαζί του εὐτυχισμένη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Ἡ συνέχεια τῶν ἀπαντήσεων.

μὰ κι' ἂν τὴν ἀγαποῦσα, πάλι γιὰ τὸ χατῆρι σου...

— Τί ὠφελεῖ, παιδί μου, τώρα; "Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς... Μὰ νὰ, ὅλα τὰ γλυκοκουττάγματα και ή γλυκοκουβέντες ἦτανε μόνο και μόνο γιατί εἶμαι πατέρας σου... "Ἐβλεπε σὲ μένα τὸν πατέρα τοῦ ἀγαπημένου της κι' ὄχι ἐμένα τὸν ἴδιο...

Και ὁ Στρατῆς δάκρυσε. Πείστηκε γιὰ καλὰ πὼς τοῦ ἦτανε γραμμένο νάν τὴ χαιρεται τὴ ζωὴ πάντα ἀπὸ δεύ-τερο χέρι κι' ὄχι ἀπευθείας, ἀπὸ τὴν πηγὴ... Τετοια ή μοῖ-ρα του.

Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

